

זֶה הַסֵּפֶר מְבַרְרֵם מִכָּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם וְיִשְׁכַּחְתֶּם אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם וְלֹא יִזְכָּרְכֶם
ג'קטו <צומר מוזהרני"ת זצ"ל" >צדך צנני מקוזה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" <
>צדך צנני מקוזה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" <צדך צנני מקוזה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" <

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם כ"ה נִיסָן (י"ג לעומר)

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה קז

כִּי תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וְכוּ' וְשָׁבִיתָ שְׁבִי' (דְּבָרִים כ"א):
פְּרוֹשׁ, כִּי תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ, שֶׁהוּא הַיֵּצֵר הָרָע.
וְנִתְּנוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בְּיָדֶיךָ, כְּלוֹמַר הַיֵּצֵר הָרָע יִתֵּן, כְּמוֹ
יְמִסֵּר, 'אֵת ה' אֱלֹקֶיךָ בְּיָדֶיךָ', עַל דֶּרֶךְ "צְדִיק מוֹשֵׁל בְּיַד אֱלֹקִים"
(שְׁמוּאֵל-ב כ"ג) (עֵיין מו"ק טז): נוֹתַנְתָּ הַתּוֹרָה עֲצָה עַל זֶה, וְשָׁבִיתָ
שְׁבִי', כְּלוֹמַר עִם מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַתְגַּבֵּר עָלֶיךָ, הֵינּוּ בְּגִדְלוֹת,
בְּזֶה תִתְגַּבֵּר עָלָיו, הֵינּוּ שֶׁתֹּאמַר לוֹ אֵיךְ אֲנִי מוֹשֵׁל בְּשֵׁישׁ לִי גֵאֻזָּה,
וְאֵין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹרֵה עִמִּי, וְדִי לַמְּבִין.

תּוֹרָה קח

זָבַחַי אֱלֹקִים רוּחַ נְשַׁבְּרָה (תְּהִלִּים נ"א):

הַנָּה יָדוּעַ כִּי עוֹלָה בָּאָה עַל הַרְהוּר הַלֵּב, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יְחִזְקִאל
ב): "הָעוֹלָה עַל רוּחְכֶם" (מִדְרָשׁ רַבָּה וַיִּקְרָא פָּרָשָׁה ז). הֵינּוּ
שְׁעוֹלָה בָּאָה עַל הַרְהוּרֵי הַלֵּב, שֶׁשָּׁם מְשַׁכֵּן הַרוּחַ. וְאֵין הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ מְצַרֵּף מִחֲשָׁבָה לְמַעֲשֵׂה, בַּר מִהַרְהוּרֵי עֲכוּ"ם' (קְדוּשֵׁין מ).
וְהַרְהוּר עֲכוּ"ם שֵׁיךְ אֲצֵל כָּל אָדָם, הֵינּוּ מַה שְׁמֵתְחִיל לְהַתְפַּלֵּל
בְּדַבְּקוֹת, אוֹ מִתְבוּדָד אֵת עֲצָמוֹ, וּבְאֲמִצֵּעַ הַתְּפִלָּה אוֹ
הַתְּבוּדוֹת נוֹפֵל מִמִּדְרָגָתוֹ, זֶהוּ בְּחִינּוֹת הַרְהוּרֵי עֲכוּ"ם. כִּי כָּל
הַנְּפִילוֹת בָּאֵין מִחֲמַת קְלָקוּל הָאֵמוּנָה. וְכִשְׁנֵתְקַלְקַל הָאֵמוּנָה,

נמצא מחזיר פניו מהשם יתברך, כמו שכתוב (ישעיה א): "נזורו אָחֹר", והשם יתברך גם כן מסתיר פניו מִפְּנֵי מַמְנוֹה, נמצא הוא אָחֹר בְּאָחֹר.

וְצָרִיד: להביא על זה עולה. ובחינות עולה הוא כשמשבר את רוחו בקרבו, ומתבייש וחושב בעצמו איך נפילתי ונשלכתי משמים לארץ. שהייתי במקום גבוה כזה, ועכשו, נפילתי והחזרתי פני מהשם יתברך, ונשארתי אָחֹר בְּאָחֹר. ומרחם על עצמו, כי אין רחמנות גדולה מזו. וצריך לזה נסירה, כמו שהיה אצל אדם הראשון, שנבראו דו פרצופין אָחֹר בְּאָחֹר (ברכות סא), ואחר כך ננסר והיה פנים בפנים. והנסירה הוא בחינת שם חת"ך, כמו שכתוב בפונות "פּוֹתַח אֶת יַדְךָ", סופי-תבות חת"ך, הינו שחותך ומנסר את עצמו. והשם חת"ך נעשה על ידי שמשבר את לבו, כי כשמשבר את לבו בודאי מאנה ומוציא רוח ומכניס רוח, והוא תריין רוחין. ושני פעמים רו"ח, גימטריא חת"ך, וזהו בחינות נסירה, ובא אל בחינות פנים בפנים, וזהו בחינות עולה: וזהו זבחי אלקים, הינו בחינות עולה, הוא רוח נשברה כנ"ל.

(מסימן ע"ג כי תעבר עד כאן, הוא לשון החברים. גם יש בהם פמה דברים קטנים שנאמרו קדם ארץ-ישראל, ועל-פי הרב הלשון אינו מתקן כלל, עד שבכמה מקומות קשה לעמד על המכוון. ובכל מקום שמצאה ידי לתקן תקנתי קצת, והשאר הנחתתי כמו שהיא, כי הלשון איך שהוא, יוצא מהם על כל פנים דברי מוסר הרבה, והקדמות נפלאות, ועצות נוראות להתקרב אליו יתברך).

תּוֹרָה קֹט

יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קטח - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק מצוי במקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

שְׁמָנִיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה וְכוּ' (קהלת ח).

פָּרוֹשׁ, 'הַבֵּל', הֵינּוּ הַבֵּל פֶּה הַיּוֹצֵא מֵהַגְּרוֹן, מִגְנוּחֵי דְקַגְנַח,
כָּל אֶחָד לְפִי עֲרֹכוֹ, "צְדִיקִים יִלְכוּ וּפּוֹשְׁעִים יִכָּשְׁלוּ".
יֵשׁ רָשָׁע כָּל יָמָיו, וּמִתְאַנֵּחַ וְנָה עַל הָעֶבֶר. וַיֵּשׁ, חֵם וְשָׁלוֹם, צְדִיק
מֵעַקְרוֹ, וְתוֹהֵא עַל הָרְאֵשׁוֹנוֹת, וְנָה וּמִתְאַנֵּחַ גַּם כֵּן.

וְהֵנָּה יֵשׁ שְׁנֵי חֲבָלִים, חֲבֵל דְקַדְשָׁה, וְכַנְגְדוֹ דְטַמְאָה. וְהַבְּחִירָה
חֲפְשִׁית, מִי שֶׁמִּקְדָּשׁ עֲצָמוֹ מִקְשֵׁר עֲצָמוֹ בְּחֲבֵל דְקַדְשָׁה,
וְלַהֲפֹךְ, חֵם וְשָׁלוֹם, מִי שֶׁמִּטְמָא עֲצָמוֹ מִקְשֵׁר עֲצָמוֹ בְּחֲבֵל
דְטַמְאָה. וְהֵנָּה, הַנְּהָ וְהָאֲנָחָה הוּא בְּחִינַת מִיתָה בְּגוֹף וְנַפְשׁ.
בְּגוֹף, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָה (בְּרִכּוֹת נח:): 'אֲנָחָה
שׁוֹבְרַת גּוּפוֹ שֶׁל אָדָם'. וּבְנַפְשׁ גַּם-כֵּן, כִּי יְדוּעַ מַה שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים
ק"ד): "תּוֹסֵף רוּחָם יִגְוְעוּן", כִּי קֶדֶם הַמִּיתָה נִתּוֹסֵף רוּחָם, וְאִזִּי
יִגְוְעוּן. כְּמוֹ כֵּן הַנְּהָ וְהָאֲנָחָה, אִם תִּדְקְדֵק וְתִעֵיֵן בָּהּ, אֵיךְ הִיא
נִמְשָׁכַת אֶל הַגְּרוֹן, הִיא בְּחִינַת תּוֹסֵף רוּחָם, כִּי לְפִי שָׁעָה קָלָה
נִתּוֹסֵף רוּחוֹ, וְכַמְעַט רָגַע תִּגְוַע וְתֵאֶסֱף. וְהֵנָּה מִי שֶׁמִּתְאַנֵּחַ וְנָה
עַל עֲבֵרוֹת שְׁבִידוֹ, וְרוֹצֵה לָשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה. אִזִּי בְּאֲנָחָה זֹה הוּא
נִגְוַע וְנִיָּאָסֵף מִן הָרָע שֶׁהָיָה בִידוֹ, בְּחִינַת: "תּוֹסֵף רוּחָם יִגְוְעוּן",
וְנִדְבָק אֶל הַקַּדְשָׁה. וְכֵן לְהַפְּךְ, חֵם וְשָׁלוֹם, מִי שֶׁנָּה וּמִתְאַנֵּחַ עַל
הַטּוֹב שְׁבִידוֹ, וְרוֹצֵה לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּטַמְאָה, אִזִּי נִגְוַע וְנִיָּאָסֵף רוּחוֹ
דְקַדְשָׁה, וְנִדְבָק אֶל הַטַּמְאָה.

וְזֵהוּ יֵשׁ חֲבֵל, הֵינּוּ הַחֲבֵל פֶּה מֵהַנְּהָ וְהָאֲנָחָה שֶׁהוּא נָה
וּמִתְאַנֵּחַ. יֵשׁ צְדִיקִים שֶׁתּוֹהֵיֵן עַל הָרְאֵשׁוֹנוֹת, וַיּוֹצֵא
חֲבֵל מִפִּיהֶם מִהָאֲנָחָה, וּמִגְוֵעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הָרְשָׁעִים, כִּי
נִדְבָקִין אֶל הַסְטְרָא אַחֲרָא וְהַטַּמְאָה. וַיֵּשׁ רְשָׁעִים שְׁנוּהִים
וּמֵאֲנָחִים, וּמִתְחַבֵּל שְׁיוֹצֵא מִפִּיהֶם, מִגְוֵעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה

הַצְדִּיקִים, כִּי נִפְסְקִין מִהַטְמְאָה, וְנִדְבָקִין אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְהַכֹּל לִכִּי אֶת זֶה לְעֵמֶת זֶה, וְצָרִיד לְהִיּוֹת לוֹ חֵיוֹת מִחֶבֶל מֵאֶחָד שְׁבַשְׁנֵיהֶם, וְתִכְרַף שֶׁהוּא נִפְסֵק מִחֶבֶל זֶה, הוּא נִדְבָק בְּחֶבֶל שְׁכַנְגָדוֹ: עַל כֵּן טוֹב לְהִרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לְהִתְאַנַּח עַל מַעֲשָׂיו שְׂאֵינָם טוֹבִים, וְלִכְסֹף וְלְהַשְׁתַּוְקֵק בְּתַקְרָף אֲנַחְתּוֹ לָשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. כִּי עַל־יְדֵי אֲנַחְתָּה זֹאת, נִפְסֵק מִחֶבֶל דְּטְמְאָה, וְנִתְקַשֵּׁר בְּחֶבֶל דְּקֹדֶשׁ כַּנִּל:

עוֹד מֵצֵאתִי מִכְּתַב יַד הַחֲבֵרִים מֵעֵינֵי זֶה. וּמִבְּאֵר שָׁם בְּבֵאוֹר יוֹתֵר, מִגִּדְל מַעֲלֵת יְקָרַת הָאֲנַחְתָּה דְּקֹדֶשׁ. כִּי מִבְּאֵר שָׁם שֶׁהָאֲנַחְתָּה שְׂמֵאֲנַח הָאָדָם עַל עֲוֹנוֹתָיו, אִז עַל מַעֲוֵט הַשְּׁגָתוֹ, הוּא יוֹתֵר טוֹב מִכֶּמֶה סְגוּפִים וְתַעֲנִיּוֹת. כִּי בְּתַעֲנִית אֵינוֹ מְשַׁבֵּר רַק הַגּוֹף לְבַד, אֲבָל בְּאֲנַחְתָּה מְשַׁבֵּר כָּל הַגּוֹף, וְגַם מַחֲלִיף אֶת הַנֶּפֶשׁ וְהַחֵיוֹת שְׁלוֹ מֵרַע לְטוֹב. כִּי הַחֶבֶל שֶׁל הָאָדָם, הוּא חֶבֶל הַמְקַשֵּׁר הַנְּשֵׁמָה לְמָקוֹם שְׂרֵשָׁה, לְטוֹב אִז לְהַפְּךָ, חֵם וְשָׁלוֹם. וְכִשְׂמֵת־אֲנַחְתָּה הוּא בְּבַחֲנֵינָת: "תּוֹסֵף רוּחַם יִגְעוּזִין", וְאִזִּי נִפְסֵק מִהַחֶבֶל שֶׁהִיָּה מְקַשֵּׁר מִתְחַלָּה וְנִתְקַשֵּׁר לְחֶבֶל אַחֵר כְּפִי הָאֲנַחְתָּה וְכוּ' וְכוּ' ל:

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה - קז

א כְּשֶׁהֵיְצֵר הָרַע מִתְגַּבֵּר עָלֶיךָ לְהַכְנִים בְּךָ גְדֵלוֹת וְלַחֲשֹׁב שְׁכַבֵּר אֶתְּהָ בְּבַחֲנֵינָת: "צְדִיק מוֹשֵׁל בְּיָרֵאת אֱלֹקִים" וְכִבְיָכוֹל רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּיָדֶךָ כִּי מִי מוֹשֵׁל בִּי צְדִיק' אִז צָרִיד לְהִשָּׁיב אֶל לְבוֹ דְּבַר זֶה בְּעַצְמוֹ וְלוֹמֵר אֵיךְ אֲנִי מוֹשֵׁל כְּשֵׁישׁ לִי גְאֹוָה וְאִין הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹרָה עִמִּי כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה:

זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה - קח

א כְּשֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל כְּרָאוֹי בְּדַבְּקוֹת אוֹ מִתְבוֹדֵד כְּרָאוֹי וּבְאַמְצַע

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג' קפ **אמר מוהר"ש זצ"ל "למד מצוה שיהיה מצוה רבנו יהיה תיקון רבנו"**
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

הוא נופל ממדרגתו זה נמשך מפגם אמונה. ואז צריך שישבר לבו בקרבו ויתביש בעצמו על שנפל ונשלך משמים לארץ וירחם על עצמו עד שיתאנה על זה ועלידי האנחה יחזר למדרגתו:

אנחה דקדשה - קט

א אנחה דקדשה יקרה מאד כי על-ידי שמתאנה על שרחוק מהקדשה. על-ידי זה נפסק מחבל הטמאה ונתקשר לחבל דקדשה וכן כשמתאנה על איזה דבר תאוה שהוא נכסף אליה הוא להפך חם ושלום:

ב אנחה שמתאנה האדם על עוונותיו או על מעוט השגתו היא יותר טובה מכמה סגופים ותעניות:

סדר חיי מוהר"ן היזמי:

תרט (א) שמעתי. רבנו זכרוננו לברכה היה בחורף אצל המגיד מטירה אוויעע. ועמד אצל הכירה (שקורין ריבע). והמגיד לא היה בביתו ואנשיו עמדו אצלו. ואמר להם רבנו זכרוננו לברכה תפרסו בשלום המגיד עבורי, ותגידו לו "ויסב אלקים את העם דרך המדבר ים סוף", ויסב אלקים, כשדינין חם ושלום מקיפין את האדם דרך המדבר מיוסף, הינו צריכין לדבר מהצדיק הנקרא יוסף. וחמשים עלו פרש רש"י מחמשים, הינו על-ידי חמשה מוצאות הפה שהוא הדבור, עלו בני ישראל ממצרים, הינו מכל המצר:

תרי (ב) שמעתי פעם אחת אמר רבנו זכרוננו לברכה להרב יודיל חתן הרב ליבל מטראסטינין שהיה מקרב להרב הצדיק הרב פינחס מקריין, הגידו לי דבר מהרב הצדיק הרב פינחס מקריין זכרוננו לברכה. אמר לו כך אמר הרב פינחס הנ"ל, אנו אומרים

אֲשַׁמְנוּ בַגְּדֵנוּ גְזֻלָּנוּ. לְשׁוֹן רַבִּים, כִּי צָרִיכִים לֹאמֹר אֲשַׁמְתִּי וְכוּ' רַק
אָנוּ אוֹמְרִים כְּבִיכּוֹל בְּלִשׁוֹן טְעֵנָה לְהַשִּׁיב יתְבַרַךְ אֲשַׁמְנוּ. דָּאם
שְׁלֹא נָתַתָּ לָנוּ כַּח וּרְשׁוֹת לֹא הָיִינוּ יְכוּלִין לְחַטָּא. אָמַר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ
לְבִרְכָה, אֲנִי גַם־כֵּן מִפְּרֵשׁ כֶּךָ וַיִּגֶשׁ אֵלָיו יְהוּדָה, כַּאֲשֶׁר אִישׁ
יִשְׂרָאֵל נִגַּשׁ לְהַשִּׁיב יתְבַרַךְ לְבַקֵּשׁ מְחִילָה עַל עֲוֹנוֹתָיו, וַיֹּאמֶר כִּי
אֲדֹנָי. רְצוֹנוֹ לֹאמֹר כַּחֲךָ כִּי בָאָם שְׁנַטְלָתָ אֶת כַּח שְׁלָךְ מִמֶּנִּי לֹא
יִכְלָתִי לְחַטָּא. וַיִּדְמָה הָאָדָם בְּנַפְשׁוֹ שֶׁהוּא פּוֹטֵר אֶת עַצְמוֹ בְּטְעֵנָה
זוֹ, עַל־זֶה הוּא אוֹמֵר, יִדְבֵּר נָא עֲבָדְךָ דְבָר בְּאָזְנֵי אֲדֹנָי, הִנְנִי מְדַבֵּר
דְּבָרֵי כִדִּי שֶׁתְּבוֹא תִפְלָתִי בְּאָזְנְךָ, אֲבָל אֵל יַחַר אַפְךָ בְּעֲבָדְךָ, כִּי
יִדְעָתִי אֲשֶׁר אֲנִי הַחַיִּב.

התקרבות הרב יודיל הנ"ל אצל רבנו זכרוננו לברכה
תריא (ג) הרב יודיל הנ"ל היה חתן הרב ליבלי מטראסטיניץ. הרב
ליב הנ"ל נסתלק על הים בנסיעת ארץ ישראל, ואמר אם היה
בכאן חתני הרב יודיל, אזי לא היה מניח אותי להסתלק כאן.
שמעתי בשעה שנסע הרב ליב הנ"ל על הים, הושיטה חיה אחת
את ראשה מהמים והלכה כנגד הספינה. ונפלה אימה וחרדה
גדולה על האנשים מהספינה, שלא תהפך את הספינה. ולבש
הרב ליב הנ"ל את הטלית ותפלין והלך לנגדה, ונכנסה להים.
לאחר הסתלקותו הניחו אותו על דף על המים וצפה הדף אל
הנמל. ועמד עליו עמודא דנורא, ויצאו כל אנשי העיר וקבלו
אותו. ובאותה העיר מכמה שנים מקדם היה חכם, ועשה צואה
שלא יניחו אצלו שום בר־נש, וכשיבוא חכם מארץ פולגניה ויעמד
עליו עמודא דנורא אזי יניחו אותו אצלו. והרב יודיל הנ"ל חתנו
היה למדן גדול גם בעל מקבל וזקן בשעה שנתקרב אל רבנו
זכרוננו לברכה. ורבנו זכרוננו לברכה היה אז רך בשנים, והיה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קכ • צִמְרַן מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל •
• זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יְצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת •

בְּאוֹתָהּ הָעֵת בְּמַעֲדוֹעֲדֵי יוֹקֵעַ, וְהוּא הָיָה דָר בְּעִיר דָּאֲשִׁיב, בְּעָרְךָ
שְׁלֹשִׁים פְּרָסָאוֹת מִמַּעֲדוֹעֲדֵי יוֹקֵעַ, וְאָמַר אִידֵי יְכוּלִין לִישֵׁב מִרְחָק
כְּזֶה מִרְבֵּי כְּזֶה. וְעָקַר דִּירְתוֹ מִשָּׁם סָמוּךְ לְמַעֲדוֹעֲדֵי יוֹקֵעַ:

תְּרִיב (ד) מְצִינוּ בְּקוֹנְטְרָסִים יְשָׁנִים מִכְּתַב יַד הַחֲבָרִים וְכוּ' אֲשֶׁר
שָׁם הִלְשׁוֹן מִתְקַן יוֹתֵר בְּהַתּוֹרָה אָמַר אֵל הַכְּהֻנִּים בְּסִימָן ב' בְּאוֹת
ו' בְּהַסְפָּר הַנְּדָפָס. כְּתוּב שָׁם, וְהַנְּשָׁמוֹת עִם הַתְּפִלָּה נִקְרָא כְּבוֹד
עַל שֵׁם שֶׁהִיא מְלַבֶּשֶׁת אוֹתָם וְכוּ'

תְּרִיג (ה) זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּה, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב אֶת הַשֵּׁם הַאֲמֵרָתָה הַיּוֹם.
כְּהֻנִּים בְּחִינַת תּוֹרָה בְּבְחִינַת נְשָׁמוֹת כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (מְלֶאכִי ה): "כִּי
שִׁפְתַי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ". אֲהֲרֹן בְּחִינַת מִשְׁפַּט כְּמוֹ
שְׁכַת־טוֹב (שְׁמוֹת כ"ח): "וְנָשָׂא אֲהֲרֹן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", כִּי צָרִיד
לְזֶה בְּחִינַת מִשְׁפַּט. וְאֲמֵרָתָה אֱלִיָּהוּ, וְאֲמֵרָתָה דִּיקָא כִּי צָרִיד לְהַבִּיא
כָּל הַתְּפִלוֹת לְבְחִינַת מְשֵׁה מְשִׁיחַ וְהוּא יָקִים אוֹתָם, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב
(שָׁם ל"ט): "וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מְשֵׁה, וַיָּקִם מְשֵׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן".
"וְלִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמִּי" הֵינּוּ שְׁמִירַת הַבְּרִית הַנִּלְל:

סְדֵר לְקוֹפֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

כֹּחַ יֵשׁ מִנְהִיגִים שְׁמַתְנַהֲגִים בְּרַבָּנוֹת וּמְמַשְׁלָה וּמוֹשְׁלִים עַל עַם דָּל
בְּחֻנָּם, כִּי לֹא נֶתַן לָהֶם גְּדֻלָּה מִן הַשָּׁמַיִם כָּלֵל, רַק הֵם מְתַנְּאִים
מִעֲצָמָם עַל הַדּוֹר בְּחֻנָּם. וְהֵם מְקַבְּלִים חֶרֶב הַגְּאוּהָ עַל־יְדֵי הַגְּרִים
שְׁמַתְגִּירִין, שֶׁהֵם מְכַנִּיסִין גְּאוּהָ בְּיִשְׂרָאֵל (כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב בְּפָנִים), עַד
שֵׁשׁ לָהֶם כַּח אֲפֵלוֹ לְהַעֲנִישׁ אֶת מִי שְׁאִינוֹ רוֹצֵה לְהַכְנִיעַ אֶת
עֲצָמוֹ תַּחַת מְמַשְׁלָתָם. וּבְאַמְתָּה אֵין זֶה נִקְרָא מִעֲנִישׁ אֶלָּא מִזִּיק,
כִּי הֵם מִזִּיקֵי עֲלָמָא. וְעַל־יְדֵי הַגְּאוּהָ הַזֹּאת שֶׁל אֱלֹהֵי הַמִּנְהִיגֵי
הַדּוֹר, עַל־יְדֵי־זֶה מְתַגְבֵּר תְּאוֹת נְאוּף בְּעוֹלָם. וְלְהַנְצִיל מִזֶּה הוּא
עַל־יְדֵי מְגִנֵי־אֶרֶץ וְכוּ' (שֵׁם סִימָן ה; עֵיין 'בְּרִית' אוֹת יז).

כט עקר המנהיגות האמתית דקדושה תלוי ברחמנות. ואי אפשר להיות מנהיג אמתית, כי אם מי שיש לו רחמנות אמתית על ישראל. אבל צריך המנהיג לידע איך להתנהג עם הרחמנות, כי על רשעים או על רוצחים וגזלנים אסור לרחם. וכן צריכין לידע איך לרחם על כל אחד, להשפיע לו ולהדריכו במה שהוא לטובתו הנצחית באמת. על-כן עקר הרחמנות של המנהיג האמתית הוא להוציא את ישראל מעונות, כי זהו הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות (שם סי' ו; ועיין תוכחה).

לספנה גדולה להיות מפרסם ולהנהיג העולם. לא מבטיח פשיטתו ראוי כולל ולובש טלית שאינו שלו, אלא אפלו עובדי השם, גדולי הדור, יש עליהם סכנות נוראות בהנהגת העולם, כי בהנהגת העולם ולומר תורה ברבים יכולים לעבר מפש "גנב ונאף ורצח" בכל עת ובכל רגע, רחמנא לצלן (שם סי' יח).

לא כל הבריאה לא היתה כי אם בשביל כבודו יתברך, על-כן הכל נברא בשביל האדם, כי כל הגדלת כבודו יתברך תלוי בהאדם דיקא. על-כן בשבא איזה כבוד להאדם, צריך לזהר מאד שלא יקח לעצמו מן הכבוד כלום, רק שיראה להחזיר ולהעלות כל הכבוד להשם יתברך, ובזה הוא מתקן ומקיים כל העולם, כי כל העולם ומלואו לא נברא כי אם בשביל כבודו יתברך כנ"ל (שם סי' עא).

סדר ספורי מעשיות הימני:

בתוך כך נסתכל וראה אב ואם הולכים ובוכים, ושאלו אותם: למה אתם בוכים? והשיבו שיש להם בן, והיה דרכו לילך לדרך, והיה שב באותו הזמן, ועכשיו הוא זמן רב ועדין לא בא והביאו אותם למלך, וצוה המלך לשלח שלוחים לכל העולם למצאו והיו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קפד ✧ צֶמַח מִזֶּה רִנְיָת זִי"ל "צֶמַח צִנְיָ מִקֹּוֹה שִׁדְךָ צֶמַח מִסִּפְרֵי רַבְנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכַל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

הָאֵב וְאִם חוֹזְרִים, וּפְגָעוּ בְאֶחָד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּיַחַד עִם בְּנָם הַנִּל (הֵינּוּ שְׂאוֹתוֹ הָאֶחָד שֶׁפָּגְעוּ בּוֹ הָיָה הַחֵבֵר שֶׁל בְּנָם, וְהָיָה הוֹלֵךְ בְּיַחַד עִם בְּנָם בְּתַחֲלָה, אֲבָל עֲכָשׁוּ פָּגְעוּ בּוֹ לְבִדּוֹ) וְשָׂאל אוֹתָם: עַל מָה אַתֶּם בּוֹכִים? וְסִפְרוּ לוֹ כִּנִּל, הַשִּׁיב לָהֶם: אֲנִי אוֹדִיעַ לָכֶם הָיֹוֹת שֶׁהָיָה לָנוּ אִי אֶחָד בָּיִם, שֶׁהָיָה שָׁם מְקוֹם שְׁלָנוּ, וְאַחֲר־כֵּן הִלֵּךְ הַמֶּלֶךְ שֶׁהָיָה שִׁיךְ לוֹ הָאִי הַנִּל, וְרָצָה לְבָנוֹת שָׁם בְּנִינִים וְהִנִּיחַ יְסוּדוֹת וְאָמַר הַבֵּן הַנִּל (הֵינּוּ הַבֵּן שֶׁל הַשָּׂדִים הַנִּל שֶׁנֶּאֱבַד) אֵלַי שְׁנֵיזִיק אוֹתוֹ, וְהִלְכְנוּ וְלָקַחְנוּ הַכַּח מִהַמֶּלֶךְ, וְהָיָה עוֹסֵק בְּדַאקטוֹרִים, וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לָעוֹר לוֹ, וְהִתְחִיל לָעֵסֵק בְּמִכְשָׁפִים, וְהָיָה שָׁם מִכְשָׁף אֶחָד, שֶׁהָיָה יוֹדֵעַ מִשְׁפַּחְתּוֹ, וְאֵת מִשְׁפַּחְתִּי לֹא יוֹדֵעַ עַל כֵּן לֹא הָיָה יְכוּל לָעֲשׂוֹת לִי דָבָר, אֲבָל מִשְׁפַּחְתּוֹ הָיָה יוֹדֵעַ, וְתַפֵּס אוֹתוֹ וּמַעֲנֶה אוֹתוֹ כָּל־כֵּן, וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ אֶל הַמֶּלֶךְ (הֵינּוּ זֶה הַשָּׂד, שֶׁסִּפֵּר כָּל זֶה, הִבִּיאוּ אוֹתוֹ אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלָהֶם) וְסִפֵּר זֹאת לְפָנָי הַמֶּלֶךְ אָמַר הַמֶּלֶךְ: יָשִׁיבוּ לוֹ הַכַּח! עָנָה וְאָמַר, שֶׁהָיָה אֲצִלְנוּ אֶחָד, שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ כַּח, וְנִתְּנָנוּ לוֹ הַכַּח אָמַר הַמֶּלֶךְ: יִקְחוּ מִמֶּנּוּ הַכַּח וַיַּחְזִירוּ לְהַמֶּלֶךְ הַשִּׁיבוּ לְהַמֶּלֶךְ כִּי נַעֲשֶׂה עֲנָן אָמַר הַמֶּלֶךְ שִׁיקְרָאוּ הָעֲנָן וַיִּבִּיאוּ אוֹתוֹ לְכָאן וְשִׁלְחוּ שְׁלִיחַ אַחֲרָיו.

אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ הַבֵּן הַנִּל (הֵינּוּ זֶה הַבֵּן, שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ כַּח בְּרַגְלָיו בְּתַחֲלָה, שֶׁבָּא לְכָאן וְרָאָה כָּל זֶה): אֵלֶיךָ וְאַרְאֶה הָעֲנָן, אִיךָ נַעֲשֶׂה מִהָאֲנָשִׁים אֵלַי עֲנָן וְהִלֵּךְ אַחֲרַי הַשְּׁלִיחַ, וּבָא אֶל הָעִיר שֶׁהָיָה שָׁם הָעֲנָן, וְשָׂאל אֶת אֲנָשֵׁי הָעִיר: מִפְּנֵי מָה כִּסָּה הָעֲנָן כָּל־כֵּן בְּתוֹךְ הָעִיר? וְהַשִּׁיבוּ לוֹ: בְּכָאן אֲדַרְבָּא, שֶׁמַּעוֹלָם אֵין כָּאן עֲנָן, וְזֶה זְמַן שֶׁכִּסָּה הָעֲנָן, וּבָא הַשְּׁלִיחַ וְקָרָא אֶת הָעֲנָן וְהִלֵּךְ מִשָּׁם, וַיֵּשֶׁב עֲצָמוֹ הָאִישׁ הַנִּל לִילֵךְ אַחֲרֵיהֶם לְשִׁמְעַם מַה הֵם מְדַבְּרִים וְשִׁמְעַם שֶׁהַשְּׁלִיחַ שָׂאל אוֹתוֹ: אִיךָ אַתָּה בָּא לְהִיּוֹת בְּכָאן עֲנָן? וְהַשִּׁיב לוֹ: אֲסִפֵּר לָךְ מַעֲשֶׂה.

סדר שלחן עירוב הי"ג:

(יא) בני חבורה שהיו מסובין לאכול וקדש עליהם היום הפת שעל השלחן סומכין עליה משום עירוב והוא שמסובין בבית שהוא מקום הראוי להניח שם עירוב אבל בחצר לא (והוא הדין אם יש להם פת בשותפות בא' מן הבתים סומכין עליו משום עירוב): (יב) אפטרופוס של קטן יכול לערב בעדו: (יג) מצוה לחזור אחר עירובי חצרות: (יד) מברך על מצות עירוב: (טו) אימתי מברך בשעה שמקבין אותו מבני החצר או בשעה שמזכה להם ואומר בהדין עירובא יהא שרי לן לאפוקי ולעיולי מן הבתים לחצר ומן החצר לבתים ומבית לבית לכל הבתים שבחצר ואם גבו העירוב ולא ברכו עליו אין הברכה מעכבת ומותרים לטלטל:

סימן שסז (א) אשתו של אדם מערבת לו שלא מדעתו אפילו אם מיחה בה שלא לערב ואפילו אין רגיל לערב עמהם וה"מ כשאוסר עליהם כגון שאין הבית פתוח אלא לאותו חצר אבל אם הוא פתוח לשתי חצרות באחת רגיל לצאת ולבוא תדיר שאוסר עליהם ובאחת אינו רגיל לצאת ולבוא ברגיל שאוסר מערבת שלא מדעתו אפילו אינו רגיל לערב ובשאינו רגיל לצאת ולבוא נמי אע"פ שאינו אוסר אם רגיל לערב עמהם מערבת שלא לדעתו אבל אם אינו אוסר וגם אינו רגיל לערב עמהם אינה מערבת שלא לדעתו וכל זמן שלא מיחה בה בפירוש אפילו אם אינו רגיל לערב עמהם ואינו אוסר מערבת שלא בידיעתו דמסתמא ניחא ליה אבל אינה יכולה לזכות משלו לאחרים שלא בידיעתו ואם אין הבעל והאשה בעיר יכולים בני הבית לערב שלא בידיעתו אם אין הבית פתוח אלא לחצר א' ואפילו אם היה פתוח לשתי חצרות אם הוא רגיל לערב לאחת

מהם מערבין עליו אבל אם אינו רגיל לא אבל בני החצר אין יכולים ליקח פתו מביתו לערב שלא מדעת אחד מבני הבית אפילו רגיל עמהם ואוסר עליהם ויש אומרים דאין אשתו מערבת אלא שלא בידיעתו אבל אם אומר שאינו רוצה לערב עמהם לא ואם הוא רגיל לערב עמהם ועכשיו אינו רוצה בני חצר נכנסים לתוך ביתו ונוטלים ממנו בע"כ ואם אינו רגיל אינם יכולים ליטול ממנו בע"כ אבל כופין אותו בב"ד לערב עמהם או בית דין יורדים לנכסיו: הגה מי שאינו רגיל לערב ועירב עם בני חצר וחזר מעירובו צריך לחזור ולזכות אבל אם רגיל לערב הוי עירוב בעל כרחו [הרא"ש פרק הדר]:

סימן שסח (א) עירבו ואח"כ נתקלקל העירוב ובא א' מבני החצר לחזור ולתקנו אם בא לערב ממין הראשון אפילו כלה אין צריך להודיע ואפילו מערב עליהם משלהם ואם בא לערב ממין אחר אם כלה הראשון צריך להודיע להם אם מערב משלהם ואם משלו אין צריך להודיעם כלל ואם לא כלה הראשון אלא נתמעט אע"פ שמערב משלהם א"צ להודיעם: (ב) נתוספו דיורים בחצר אם הבית פתוח לשתי חצרות צריך להודיעם מפני שאולי אינם רוצים לערב עם אלו: (ג) כמה הוא שיעור העירוב בתחלתו בזמן שהם שמונה עשרה או פחות שיעורו כגרוגרת לכל א' ואם הם יותר משמונ' עשרה אפילו הם אלף או יותר שיעורו מזון שתי סעודות שהם שמונ' עשרה גרוגרות שהם כששה ביצים ויש אומרים שהם כשמונה ביצים: (ד) נתמעט מכשיעורו אחר שנכנס שבת ראשונה ונשתייר בו אפילו כל שהוא כשר אף לשאר שבתות:

סדר לקווי תפלות היימי:

תתרגם: על כן באתי לפניך בעל הרחמים, מורה דרך לשבים, שתעזרני ותזכני לקבל שבת בקדשה גדולה ובשמחה רבה ועצומה כראוי ולהרבות בסעודת שבת, עד אשר אזכה על ידי אכילת שבת קדש להרחיב ולהגדיל את כל הדרכים הקדושים האמתיים שאנו צריכים לילך בהם להתקרב אליך באמת ונזכה על ידי קדשת שבת להעלות את הרגלין אל הקדשה, כמו שכתוב: "אם תשיב משבת רגלך" וכל המצות שאנו עושין בכל ששת ימי החל יעלו רגליהם מן הקלפה והספרא אחרא שינקה מהם בימי החל, באפן שתוכל כל מצוה ומצוה לילך ולעלות לפניך ואתה ברחמיך הרבים ובאהבתך הגדולה שאתה אוהב את עמך ישראל, תקבל כל המצות ומעשים טובים שלנו אפלו המצות של קטני ערך כמוני היום הנעשים בקטנות גמור ובלי שום שלמות כלל, אתה ברחמיך ובאהבתך תקבל כלם באהבה ובחמלה גדולה, ותחבב אותם ותתפאר ותשתעשע בהם בשעשועים גדולים מאד וכאב את בן תרצנו, ותחבב ותגדיל ותרחיב את מעט מעשינו הטובים הקטנים במהות וכמות ואיכות, עד אשר מרב האהבה והשעשועים תגדיל ותרחיב את הדרך הקדש הנעשה על ידי מצותינו ויקים מקרא שכתוב: "צדק לפניך יהלך וישם לדרך פעמיו", שתרחיב ותשים דרך רחבה וכבושה מפעמי הרגלין של המצות ומעשים טובים שלנו ובפרט הדרכים הקדושים הנוראים והנפלאים שעשו גדולי הצדיקים האמתיים בעולם, תרחם עליהם בזכות קדשת אכילת שבת, ותרחיבם ותגדלם ותגלה אותם לנו ולכל עמך בית ישראל, באפן שנזכה לילך בדרכיהם הקדושים באמת ולשוב אליך בתשובה שלמה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קפח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת וְהַדְּרָכִים רָעִים שֶׁנִּתְעִינוּ בָּהֶם רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תִּשְׁחִיתֵנוּ, חוּם וְחֶמֶל עָלֵינוּ וְהוֹלִיכֵנוּ וְהַדְּרִיכֵנוּ בְּכָל עֵת בַּדְּרָכֶיךָ הַקְּדוּשִׁים שֶׁגִּלִּיתָ לָנוּ עַל יְדֵי צְדִיקֶיךָ הַנּוֹרָאִים, אֲשֶׁר אֶתָּה לְבַד יוֹדֵעַ נִפְלְאוֹת אֲמִתַּת דְּרָכֵיהֶם הַנִּפְלְאִים "הַדְּרִיכֵנִי בְּנִתִּיב מִצּוֹתֶיךָ כִּי בּוֹ חָפְצְתִּי, הַדְּרִיכֵנִי בְּאֲמֶתְךָ וּלְמִדְּנִי כִּי אֶתָּה אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתְךָ קוֹיִתִּי כָּל הַיּוֹם הוֹרְנִי ה' דְּרֹךְ חֻקֶּיךָ וְאַצְרֶנָּה עֵקֶב הוֹרְנִי ה' דְּרֹכְךָ אֲחִלֶּךָ בְּאֲמֶתְךָ יַחַד לְבָבִי לִירְאָה שְׁמֶךָ":

תתרמד: עזרני בעל הישועות, הושיעני בכל מה שאני צריך להושע, כי צרכי מרבים מאד מאד ודעתי קצרה לבאר ולפרש אפס קצה מהם הצילני מריב ומחלקת זכני לשלום באמת בכל הבחינות זכני לאהבת חברים באמת לאמתו זכני לילך בדרך הצדיקים האמתיים, עד שאזכה להיות פרצונה וכרצון יראיך באמת מעתה ועד עולם ותשים חלקנו עמם ולעולם לא אבוש כי בך בטחתי ועל חסדך הגדול באמת נשענתי "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי" עושה שלום במרומי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן:

תפלה קח תתרמה: {מיוסד ע"פ תורה פ"ד} רבנו של עולם רחם עלי למען שמך, ועזרני והושיעני שאזכה להאריך את ימי בקדשה ובטהרה גדולה שאזכה לקדש את מחשבותי בקדשה גדולה ותזכני לאחז במדתו של אברהם אבינו איש החסד, שאזכה להיות ותרון בממוני, ולעשות טוב וחסד באמת עם כל מי שצריכין להטיב עמם ולגמל להם חסד כפי רצונה הטוב באמת ותצילני מקפדות וקמוץ שהם מבלבלין את הדעת והמח מאד ולא אהיה קפדן וקמצן כלל, רק אזכה להיות איש טוב איש חסד ותרון בממוני כרצונה הטוב, עד שאזכה להכליל בסטרא

דימינא בקדשה גדולה במדתו של אברהם אבינו איש החסד ועל ידי זה תזכני שיהיה שכלי ומוחי חורא בכספא, שיהיה מחי זך וצח וצלול ואזכה להאריך את ימי בקדשה גדולה שאזכה להגות ולחשב בתורתך בכל עת ובכל שעה בקדשה גדולה ולא אניח את מחשבתי לחשב שום מחשבה חיצונה וזרה כלל ותעזרני ותושיעני בישועתך הגדולה בכל יום ויום, לגרש ולסלק ולבטל מהרה ממחשבתי כל הנחשים ועקרבים שהם כל מיני בלבלים ומחשבות זרות המסבבין את המח בכל יום ואזכה לשבר את כל הגדרים והמחצות ברזל והמסכים המבדילין וחוצצין לפני טוב הגנוז שבכל יום ויום, ואינם מניחים לכנס אליו את מי שאינו הגון וראוי אליו:

תתרמו: מלא רחמים רחם עלי, ולא תעשה לי כחטאי, ולא תגמל לי בעונותי רק תעשה עמי כחסדך וכנפלאותיך אשר אתה מרבה להטיב, ותגמלני חסדים טובים ותגידל חסדך עלי בכל עת ובכל יום ותושיעני ברחמיך בחסדים חדשים ונפלאים באפן שגם אנכי אזכה להטוב הגנוז שבכל יום ולא יהיה כח להרע שלי לחצין ולהפסיק חס ושלום בפני הטוב הגנוז שבכל יום, רק תתן לי כח והתחזקות והתאמצות בלבי ומחשבתי, שאזכה להתחזק בכל יום ויום לחשב מחשבות ולהגות בתורתך הקדושה במחשבה חזקה ונכונה, בהתגברות גדול בכל עז ותעצומות, ובהשתוקקות נמרץ אל הטוב האמתי באמת ולא אניח לשום מחשבה זרה וחיצונה ולשום בלבל הדעת לכנס במחשבתי ולבלבל אותי חס ושלום רק אהיה חזק בדעתי ולא אחז את מחשבתי לחשב בכל יום ובכל עת בתורתך הקדושה עד שיעזרו רחמיך האמתיים עלי ותצוה לפתח לי שערי החכמה והשכל, עד שיתגלו לי מאתך חדושין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'קל ◀◀ נאמר מזהרנית זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"◀◀
◀◀ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ◀◀

אַמְתִּיּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִהַטּוֹב הַגָּנוּז שְׁבָאוֹתוֹ
הַיּוֹם וְעַל יְדֵי זֶה אֶזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם
וְאֶזְכָּה עַל יְדֵי זֶה שְׁיִהְיֶה כָּל יוֹם וְיוֹם מִיָּמֵי חַיֵּי אָרְךָ וְגָדוֹל בְּאַמֶּת
בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוֹלָה עַל יְדֵי הַחֲדוּשִׁין דְּאוֹרֵייתָא הָאֱמִתִּיּים
שֶׁתְּחַנְּנֵי בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִהַטּוֹב הַגָּנוּז שְׁבָאוֹתוֹ הַיּוֹם עַד שְׁאֶזְכָּה
לְאַרְיֵכֶת יָמִים וְשָׁנִים בְּאַמֶּת, לְחַיּוֹת חַיִּים אַרוּכִים, חַיִּים טוֹבִים
חַיִּים אֱמִתִּיּים בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוֹלָה בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי
לְעוֹלְמֵי עַד וּלְנִצַּח נְצָחִים וְיָקִים בִּי מִקָּרָא שְׁכַתוֹב: "אָרְךָ יָמִים
אֲשֶׁר בִּיעָהוּ וְאַרְאֶהוּ בִּישׁוּעָתִי" וְנֶאֱמַר: "כִּי אָרְךָ יָמִים וּשְׁנוֹת חַיִּים
וְשָׁלוֹם יוֹסִיפוּ לָךְ", וְנֶאֱמַר: "כִּי בִי יִרְבוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לָךְ שְׁנוֹת
חַיִּים" וְנֶאֱמַר: "אָרְךָ יָמִים בִּימִינָה בְּשִׂמְאַלָּה עֲשֶׂר וְכָבוֹד, דְּרַכִּיָּה
דְּרַכִּי נָעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ
וְתוֹמְכֶיהָ מְאֹשָׁר יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהַגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי
וְגוֹאֲלֵי" אָמֵן: